

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

3. Essentia reprobationis à gratia efficaci, quoad rem ipsam, reiectis
aliorum placitis stabilitur.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

reliquis peccatis reprobi posteriorum reprobatione omnino, & regione prædestinationi opposita maiori prudentia, meliorique Theologia, & consequentia excludit: quia: ut ostendit q. 3. Deus nulli reprobo, quantumvis iterato (ne dum primum) peccanti, ex intentione exclusionis à gloria, & damnationis eius auxilij efficacis priuationem pro vitæ huius & vitæ eternæ decreuit: tamen in ante acti peccati, & innumerorum anteriorum peccatorum ipsi à Deo decematur.

7. Soarius in postremo hoc firmus ex communi sibi principio cum Molina postea ab Arrubale, ut vidimus, admissio duplicem reprobationem distinxit, positivam scilicet, & negativam, & primam positivam, ut reprobatio propria, atque è regione omnino prædestinationi adversa, & contraria sit, ut ex opposito sine prædestinationi, & intentione scilicet exclusionis à gloria, & damnationis reprobi à Deo habeatur opus prius esse quæ respectu, iterato etiam peccantis, reprobi viatores haberi à Deo nequit, ut ex ipso retulimus, suppositumque ex dicendis q. 3. negativam vero vocat voluntatem denegandi efficaciam auxilia reprobo, siue permittendi eius peccatum, quæ oritur ex defectu efficacis intentionis gloriæ reprobi. Distinctionem eandem eiusque membra alij & alij aliter, & Arruba d. 39. cit. scilicet. 1. num. 7. §. quarto, & ultimo voluntatem permittendi primum peccatum, seu denegandi auxilium efficacis reprobo, reprobationem negativam vocant; voluntatem vero denegans ipsi auxilium efficacis punitivæ, siue in penam peccati iam ab ipso admitti appellat positivam, atque hac distinctione huius explicatione, & intelligentia Doctorum plurimum super causâ reprobationis ex parte reprobi discordes sententias ad concordiam redigi posse arbitrantur. Certè ago, dummodo voluntas negandi auxilium efficacis positiva sit, vndeque, siue ex hoc, siue ex illo fine, siue ex huius vel illius finis, & efficacis, vel inefficacis intentionis defectu à Deo habeatur, nescio quo iure reprobatio negativa ab efficaci auxilio dici debeat, aut possit: quoniam disputationis fructus superfluis neque eis ad solidam doctrinam tradendam, falsaque refutandas, sed mere arbitriis distinctionibus utamur; nisi, ut ex disputationibus confundamus seria atque inanibus vocum subterfugis, eis qui ad rem questionis & decisionis veritatem venire noluunt. Faciamus locum ampliorem.

8. Quod ad rem autem harum doctrinarum attinet Soarius efficacem gloriæ intentionem ad oppositam voluntatem conferendi auxilia efficacis prædestinato male requirit, ut prædestinatio, seu eius approbatio ad illud sit: cum ipse eam voluntatem conferendi auxilium efficacis prædestinato, ac subinde prædestinationem ad gloriæ per illud consequendam ex inefficaci Dei intentione, gloriæ esse posse fateatur: imo ex efficace gloriæ intentione esse non posse ostendimus supra. Secundo ad rem hanc in eius doctrina inutiliter adducitur: siquidem, cum voluntas denegandi auxilium efficacis ideo per ipsum positivam reprobationem propria non sit, è regione, & contrariè opposita prædestinationi, quia non habetur ex intentione damnationis prædestinati, sicuti habetur à Deo voluntas conferendi prædestinato auxilium efficacis, siue eius prædestinatio ex intentione gloriæ ipsius cum defectum intentionis voluntas denegandi auxilium efficacis reprobo perveniret, tamen intentio salutis prædestinati, ex qua prædestinatio oriretur inefficax solum foret quare inutiliter ad suum intentum eius efficaciam adducitur à Soario, & memoratur Soarius, & Arrubal conveniunt positivam voluntatem denegandi reprobo auxilium efficacis à positivam reprobationem propria à gratia efficaci, & tandem à gloria, atque è regione adversante prædestinationi (quæ prædestinati ad gratiam efficacem, ac subinde ad gloriæ approbationem excludunt, videtur inanis, quia positivam reprobationem à gratia efficaci, ac deinceps à gloria, respicit gloriæ, ut terminum à quo demum reprobat, & separatur reprobatus, non autem priuationem inde gloriæ ut terminum ad quem debet respicere sed ex quoque sine priuationis gratiæ effi-

cacis voluntas positiva sit, positivam reprobationem, & separatio proxime à gratia & remote à gloria: alia per illam obtinenda, proculdubio erit: quod secus evenit in prædestinatione, quæ, cum essentia sua sit voluntas ordinantia prædestinatum ad gloriæ, ut finem per efficaciam auxilij tanquam media, quæ preparat ad illum obtinendum, agit, & disponit, nequit non finem gloriæ, respicit, atque eius intentione concipi, & haberi: alioquin nec electio, nec preparatio mediorum formalis ad gloriæ finem esse potest. Secundo reprobatio proprie dicta positivam voluntatem obiecto opposito ne dum de opposito sine prædestinatione, non egit: imo in positivam voluntatem de obiecto opposito, scilicet priuatione gratiæ non quidem realiter, sed radicaliter solum potest consistere, quoniam, scilicet ratione impossibilitatis cum voluntate electiva, ac preparativa mediis efficacis ad gloriæ, seu prædestinatione illius prædestinationis negationem respicit: illius in Deo ponit, quæ realiter formaliter prædestinatio excluditur, voluntateque omnis preparandi reprobo illi auxilium efficacis, ex quocumque fine (imo oblique etiam sine, habita quia negatio sola positivam voluntatem ex parte formaliter ad gratiam efficacem immediate, & remote à gloria reicitur formaliter reprobus, atque reprobatus: quidem formalis defectus & priuatio prædestinationis, siue quæ auxilium efficacis esse non potest, defectus autem principij necessarii etiam inadæquati (ne dum adeoque, quale respectu auxilij efficacis prædestinatio est, negatio effectus necessarii, & proxime afferuntur: ergo ad rem hanc principium illud horum Doctorum nec inde ad ea inducta & petita reprobationis positivæ, & negativæ distinctione plenior. Plena vero, & solida ea distinctio est: si reprobatio positivam ea dicatur, quæ sit voluntas positivam voluntatem denegandi reprobo à gratia efficaci; negativam vero, quæ sit prædestinatio voluntatis denegandi reprobo efficacis auxilium, & vel auxilia efficacis ad salutem de facto, & cum effectu consequendam, negatio, nulla finis, aut motui, respicitur ne ad illam habita ratione.

CERTAMEN III.

Essentia probationis à gratia efficaci, quo ad rem ipsam, reiectis aliorum placitis stabilitur.

1. Prima conclusio, essentia probationis à gratia efficace scientiam, & actum aliquem voluntatis sue necessario includit. Est communis conclusio, tamen in actibus scientia, & excitatio voluntatis diuine designandis nonnulli ab alijs, & à veritate, imo & à sua eam communi hac conclusione discordent. Supponitur à doctorum Thom. 1. p. q. 23. a. 3. dicente. *Scire per se habet in se ipsa prout providentia respectu eorum, qui dicuntur volentes in eternam salutem, ita reprobatio est prout providentia respectu illorum, qui ab hoc fine decidunt.* Alii providentia omnis scientiam Dei aliquam, & aliquem actum sine executione voluntatis diuine includit essentialiter, ut contrariè de providentia. d. 2. monstrabimus: ergo utrumque etiam reprobatio essentialiter includit. Probatur: è probationibus conclusionibus de actibus diuinis quos includit essentialiter reprobatio. Pro quarum claritate memoratis intellectualiter reprobatio. Pro quarum claritate memoratis sunt actus simplices intelligentie de condensatione gratiæ ad bonum consensum, & inhibita etiam ratione intrinsece indifferente, ipsius possibilitate, & contingibilitate pro arbitrio voluntatis create cum consensu, seu negatione, & dissensu. Item scientiæ conditione, seu media, tam de consensu futuri consensu, seu dissensu, quam negationis, consensu, seu dissensu, seu etiam futuri consensu, atque scientiæ voluntatis denegatione consensu, & peccato, auxilio solo scientiæ dato absolute: ac demum iudicii de deprecatu auxiliis efficacibus vltioribus, quibus à peccato respiceret, atque in Dei gratia formaliter sanctificante iustitia, & sanctitate periculis vitam eternam

ret, gloriamque assequeretur, cum etiam actus voluntatis diuine, qui in reprobatione hac adæquate sumpta intercedunt, recensendi sunt, cum, ut quoniam ipsi essentialiter sunt, tum quoniam scientia eorum directiua, & anterior iuxta primam conclusionem eius essentialiter cum illis constituat clariorem dignoscatur.

2. Missa quæ in primis intentione finis (quicunque ille sit) ex qua reprobatio à gratia efficaci à Deo habeatur: quia ea ex præsuppositis ad reprobationem (vtpote ipsius causa intentionalis) per omnes est. Primus voluntatis actus est voluntas efficax dandi reprobo auxilium sufficiens ad salutem, cum quo ad positium sufficientiam, tum, quo ad negatiuum efficaciter; tamen inefficacia eius, non ametur, sed solum prænotatur. Secundus actus est positiua voluntas denegandi auxilia reliqua efficacia, vel saltem negatiua voluntatis dandi auxilium vltimum aliud ex efficacibus ex libertate contradictionis exercere, & in actu à Deo voluntatem dandi auxilium aliquod efficax omittente. Alterutrum autem exercitum voluntatis diuine, vel positium, vel omiffiuium ad reprobationem requiri patet: quia, si vel vnus efficacis auxilij conferendi reprobo, voluntas in Deo esset, simul etiam cum voluntate conferendi sufficientem, quod de facto ipsi confertur, nec reprobus ille, nec illius reprobatio foret: ergo reprobatio dicitur, vel positium voluntatem Dei denegatione omnium auxiliorum efficacium, coniungendorum de facto medio consensu, & obseruatione præcepti cum reprobi gloria, vel saltem omiffionem exercitum voluntatis conferendi auxilia efficacia reprobo. Hæc vero voluntas denegandi efficacia auxilia, vel omiffio voluntatis illa auxilia conferendi reprobo. Hæc à Deo potest, vel ante omne reprobi peccatum in se, vel in alio, nempe primo parente Adamo, vel post peccati alicuius admissionem, ac præuisionem absolutam. Hi sane actus est diuine voluntatis exercitio in reprobatione quæ agimus à gratia scilicet efficacie omnium sententia absque dubitatione interueniunt, nihilque aliud.

3. Etenim voluntas efficax denegandi gloriam expressa & formalis post obitum reprobi in mortali ad reprobationem hanc à gratia efficaci non spectat: sed adæquate constitutam subsequitur, & illius constitutio essentialis examine opus non habet: quia in voluntate dammandi reprobum, eumque puniendi in peccatorum penam cum pena essentiali (quam damni vocant) tum penam sensus regulata per scientiam simplicis intelligentie de earum penarum possibilitate præsuppositam explorato consistit: quare ne inadæquate quidem, scientia vlla constituitur expressa & formalis à gloria reprobatæ, tamen, cum præfatam scientiam simplicis intelligentie tum visionis obitus reprobi in peccato mortali, tum demum iudicium de dignitate absoluta damnationis, & penarum infligendarum essentialiter voluntas illa reprobatæ à gloria reprobum essentialiter præsupponat. De enumeratis ergo illis tribus actibus, quæ in reprobatione à gratia efficaci interueniunt definiendum hic est: quoniam ex illis reprobationis eius essentialiter ingredientur, & inadæquate constituantur: quandoquidem iuxta primam conclusionem non solum voluntatis diuine, sed intellectus diuini actibus etiam (cum essentialiter prouidentia sit) ipsius essentia continui debet, & prius quidem de actibus voluntatis, et si scientia qua regulantur, posterioribus statuentium recte doctrinæ methodo erit: eis quippe statutus facilius, clariorque de scientia seu intellectus diuini actibus statuetur: quoniam eiusmodi reprobationis essentialiter inadæquate etiam constituantur: quandoquidem ij ad essentialem eius constitutionem aduocandi solummodo sunt, quos ut sui directiuos actus voluntatis iuxta suam naturam, & essentialiter necessario, & essentialiter supponant, iuxta dicta contr. 6. disp. r. de essentiali constitutione prouidentie diuine ex actibus intellectus, & voluntatis.

4. Secunda conclusio voluntas conferendi auxilium reprobo sufficiens essentialiter reprobationis nullatenus ingreditur. Conclusio hæc crassius rem Theologicam tractantibus, & tumultuario assensibus displicebit: mihi vero maxime placet. Probat primo: quia implicat voluntatem reprobatum alicuius à gratia efficaci ad salutem oriri à seria voluntate, desiderio, & in-

tenione salutis eius, etsi non absolute efficaci; tamen, quia hæc inefficax absolute est, cum voluntate reprobatum illius à gratia efficace non repugnet: argui voluntas conferendi reprobo auxilium sufficiens oritur ex vero desiderio voluntate, ac intentione seria salutis reprobi, ut ostendimus controu. 4. de volunt. & 6. de prouidentia, et quæ cunctis Patribus, & Theologis certum: ergo implicat voluntatem conferendi auxilium sufficiens reprobo esse voluntatem reprobatum ipsius à gratia efficaci. Discursus est legitimus. Maior perspicua: quia implicat oriri ex vera, seriaque intentione alicuius finis voluntatem alicuius impediens, & præsertim de facto, certoque impedituri finis serio intenti consequentem: cum eiusmodi intentio non nisi ad voluntatem medij, & conducentium ad finem, non vero allecutioni finis aduersantium, motiua sit, nedum ad voluntatem alicuius allecutioni finis intenti aduersi & impediens: quæ vero inefficax per scientiam mediam est præuisionem, retractiuium est Deo ab eius denegatione ex intentione salutis reprobi, & pure comitanter se habet ad ipsius donationem, quin eiusmodi voluntate ametur, licet è salutis intentione ea retractatio per scientiam mediam de eius inefficacia sollicitata vincatur, atque auxilium doneatur: ut supra docuimus explicuimusque scemine conscientie de occurru, & affectu libidinoso amassij, si concionis, vel sacri audiendi gratia templum, quæ scientia ab aditu ad Ecclesiam retrahitur, & tamen pij finis sui gratia retractationem superans illam Templum adit, quin voluntate illa adeundi templum alterius libidinosum affectum moraliter, & interpretatiue adhuc velit: quare quidquid positiue voluntatis in donatione auxilij sufficientis est, totum ex salutis reprobi intentione in Deo est, obstacula per scientiam mediam præsentata, & Deum à voluntate retrahentia superante, ac perfringente: id quod verum etiam est, tamen voluntas priuandi reprobum auxilio omni efficaci, sunt in penam peccati, siue ex alio quouis fine Deo adit: tunc enim auxilij inefficacia eiusque scientia media remouens prohibens solummodo est, ne auxilium sufficiens illud à Deo ex intentione salutis reprobi decernatur, donec tunc: ut non decerneretur, nec donec ea adstante voluntate, si efficax esset ac præciteretur. Nullatenus ergo, tunc etiam, inefficacia auxilij sufficientis erit voluntatis illud conferendi obiectum volitum & amatum, adhuc interpretatiue.

5. Tertia conclusio voluntas denegandi auxilium efficax coniungenda cum obitu reprobi in mortali peccato, & finali iniustitia (siue sit negandi primum auxilium efficax ad vitandum primum peccatum ex solo arbitrio, & Dominio Deo habita, siue vltiora auxilia efficacia, ad vltiora peccata vitanda, atque in primum peccati, & vltiorem etiam penam à Deo concepta) essentialiter reprobationis ingreditur. Conclusionem hanc ex parte in dubium vocarunt pauculi Recentiores male ex cogitatis & fundatis conclusionibus, parim aduersis siquidem Attrubal, ut vidimus voluntatem denegandi auxilium efficax reprobo ante omne, ac subinde primum etiam, peccatum à reprobatione excludit: uti & Herize, d. 32. cap. 2. n. 10. qui n. 9. reprobationem, saltem, quæ post reprobi peccatum est in iudicio dignitatis reprobi, ut auxiliis efficacibus priuatur omnino collocauit: quæ voluntatem denegandi illa reprobo à reprobatione excludit. Est autem omnium antiquorum Theologorum reliquorum & conclusio, atque ex dictis de prædestinatione certissima, & expressa cit. art. 3. vbi per omnia reprobationem à gratia efficaci (de qua in præfati agimus) circa suum oppositum eodem modo, atque prædestinationem circa suum obiectum se habere docet, ac prout includere voluntatem denegandi reprobo auxilium efficax ad vitandum peccatum, seu voluntatem permitendi peccatum, sicut prædestinatio includit voluntatem conferendi auxilium efficax prædestinato. Verba eius sunt. Sicut enim prædestinatio includit voluntatem conferendi gratiam, & gloriam; ita reprobatio includit voluntatem permitendi aliquem cadere in culpam, & inferendi damnationis penam pro culpa: quibus, etsi pro reprobatione à gloria similem etiam conclusionem statuat, nostram tamen hanc de reprobatione à gratia efficaci addit expresse. Herize citatis numeris in subtilitates quasdam incidens à communi, & vera hac conclusio-

6. Quarta conclusio: voluntas excludens reprobam à gloria nullatenus effluens reprobationis ingreditur. Est autem communis Theologis conductio de qua, ne Dominicani Thomistae Recentiores qui voluntatem positivam efficacem excludendi reprobos à gloria & regno ante omne ipsorum demeritum asserunt, dubitarent. Ratio est; quia vel ea voluntas antecedens in Deo admittitur, vel non admittitur nisi post demerita reprobis, & peccata, quae vitam claudunt in mortali, quae de fide est, & executiva de facto damnationis reprobi; si hæc sola admittatur, aut illa Deo negatur, est voluntas planè posterior providentia excludente reprobam à gratia effluente; quæ est dubio procul, anterior absoluta admissioe & præfusione peccati, ob quod excluditur, à regno & reprobatur à gloria: si primam aliam voluntatem ultra hanc executionem admittas, peccato reprobi anteriori. Contra primum: quia cuiusmodi voluntas in Deo, non est quæ reprobationem à gratia, quæ in Deo non est, & certò est, in voluntate, quæ in Deo non est, & quæ, contra præfatos Thomistas ostendimus, ponis, vel est illa saltem essentialiter constituta. Secundò: ea etiam voluntate excludendi reprobam à gloria ante omne eius peccatum, & demeritum in Deo admissa erit, sane eius finis intentio, ex qua ad mediorem electionem, acempe negotiationis auxilij efficacis, præ-

x. Quinta conclusio. Iudicium de dignitate reprobi peccatoris carentis auxilio omni efficit ad salutem ob admissum mortale nullatenus ingreditur esse reprobationem: adhuc ea parte, qua personalis reprobatio à gratia efficitur. Aduerfus omnia Heintz nostro. Probatur: quia iudicio eo habito, relata adhuc, ne ex iustitia punitiva, & vindictiva iustitiae efficatur in admissi peccati pnam prius, notitia indiligentia, inefficacia, & inefficacia auxiliorum omnium, & finis eorum in particulari: efficacium quidem, ut reprobus in pnam decedat, inefficacium vero, ut in pnam donatione Deus non retrahatur ne pena illa inefficaci fulturet; hæc vero scientia media efficacia, & inefficacia auxiliorum sola directiva est, & ex qua reprobationis effectus certitudo formaliter aduenit, non obstante medij indifferentia intrinseca, & libere voluntatis reprobi) delinquit in reprobatione: ut delinquit scientia media de auxilij efficacia sine euentus conditionata fututione sub illo, in prædinatione discimus: atque eo solum titulo tribuendi, consequentem certitudinem reprobationis, sicut & prædinationis, scientia directrix actum voluntatis, vel confertur auxilium efficax prædinatione, vel illud denegatur reprobatione ad effectuale conuentionem, vel prædinationis cum actu voluntatis altertro scientia Deo aduocare potest: ex quo iudicium illud de dignitate reprobi ob peccatum admissum carenti gratia efficit, quia nulla reprobationi certitudo tribuitur, non potest essentialiter reprobationem constituit. Probatur fecundò confirmatur ratio præcedens, iudicium enim illud de dignitate pnam per reprobationem reprobo inferre, solum inferuit, ut in pnam, atque ex fine pnam, illud, & honestate iustitiae vindictive reprobo auxilium efficax denegetur cuique negatio à Deo per reprobationem preparatur, & insignitur: quod illud inferuit intentione finis, ex qua reprobatio à gratia efficitur penitus, cuique negatio à Deo preparatur & insignitur reprobo per providentiam reprobationum, seu reprobationem: atqui nulla intentio, ex qua meliorum providentia illi Deo concipitur, & habetur, ingreditur essentialiter meliorum providentiam illam, quia intentio est prior natura, quam providentia illa meliorum: quæ ex illa à Deo habetur: ex quo inferuit illi intentio illud de dignitate reprobi, quod multo prius illam inferuit, & essentiam reprobationis voluntatis, seu reprobationis à gratia & auxilio efficit ingreditur.

2. Sexta conclusio nec scientia simplicis intelligentiæ, sed sola scientia media formaliter cum actû, in exercitio libero diuinæ voluntatis assertis, num. 6. & 7. essentiam reprobationis à gratia efficaci constituit. Probatur conclusio: quia scientia simplicis intelligentiæ de p